

Arrest

nr. 123 061 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente DESTELBERGEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2013 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn.

Op 10 juli 2013 neemt de burgemeester van de gemeente Destelbergen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of

die op 22/03/2013 werd ingediend door:

Naam ; B. Voorna(a)m(en) ; H. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1989 Geboorteplaats: SAADA (MAROKKO) Identificatienummer in het Rijksregister :2 (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :3

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Volgende documenten werden niet overgemaakt: bewijs voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon ; ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis art. 7, §1, 2° - legaal verblijf in België verstrekken."

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.3 De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd."

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden. De bepaling van artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet verplicht er de Raad niet toe het beroep toe te wijzen wanneer het hem voorgelegde dossier hem tot de overtuiging brengt dat het beroep toch verworpen moet worden (RvS 30 april 1997, nr. 66.126; RvS 16 juni 1998, nr. 74.288; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; RvS 23 juni 2003, nr. 120.776; RvS 23 januari 2004, nr. 127.366) en zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *"Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). *In casu* blijkt uit de bespreking van het middel hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan worden bevolen, niet wordt voldaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1. Artikel 2 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing".

2. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zo zou verzoekster hebben nagelaten bewijs voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden neer te leggen.

3. Dat evenwel deze motivering duidelijk noch afdoende is waardoor er schending is van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van verzoeksters rechten van verdediging !!!

Dat immers door verweerder in de bestreden beslissing geen enkele motivering in rechte en in feite wordt weergegeven waarom verzoekster zich niet in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

4. Dat door verweerder evenmin in de weigeringsbeslissing wordt weergegeven welke bewijsstukken door verzoekster werden neergelegd en waarom de door verzoekster effectief neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekster wel degelijk "zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie".

5. Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder nu geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de door verzoekster effectief neergelegde bewijsstukken ter staving van haar aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en evenmin werd gemotiveerd waarom deze door haar neergelegde stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoekster "zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie".

6. Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat verzoeksters adoptievader, de heer T. C., in België tewerkgesteld is bij V. P., en in juli 2013 over een loon van 1.315,83 euro beschikte (cf. stuk 2), dat verzoeksters adoptiemoeder, mevrouw B. M., eveneens in België tewerkgesteld is bij het OCMW Destelbergen en in juni 2013 over een loon van 1395,20 euro beschikte (cf. stuk 3) en dat zij wel degelijk in het bezit in het bezit is van bewijzen ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden (cf. stuk 4)."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van verblijf de wettelijke grondslag wordt vermeld, met name artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en dat de feitelijke motieven die er aan de grondslag liggen, zijn vermeld. Verzoekster heeft niet het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en een ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden overgemaakt. Met betrekking tot het bevel kan in de bestreden beslissing eveneens de wettelijke basis worden gelezen, met name artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en de feitelijke motivering dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing citeert. Aldus kent verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing en is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 52, §§ 1, 2 en 3, van het vreemdelingenbesluit, waarnaar de bijlage 20 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. (...)

§2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de bijlage 20 wordt uitdrukkelijk gesteld dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en de ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden ontbreekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster n.a.v. haar aanvraag om machtiging tot verblijf op 22 maart 2013 werd verzocht ten laatste op 21 juni 2013 de volgende documenten over te maken:

- attest van onvermogen uit het land van herkomst
- bewijzen van financiële steun in het verleden
- bewijs voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon
- bewijs behoorlijke huisvesting: geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte
- ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden
- attest niet ten laste van het OCMW.

Op 25 maart 2013 maakte verzoekster een uittreksel adoptie-akte en een kopie paspoort over. Op 10 juni 2013 maakte verzoekster nog volgende documenten over:

- bewijs sociale kas van verzoekster
- attest niet ten laste OCMW
- bewijzen financiële steun in het verleden
- attest onvermogen
- bewijs huisvesting: eigendomsakte.

Uit het bovenvermelde blijkt dat de ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden ten laste van de referentiepersoon ontbreekt, alsook het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het ontbreken van deze stukken volstaat om de beslissing tot weigering van verblijf te nemen op grond van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit. Verweerder dient niet te motiveren *“waarom de door verzoekster effectief neergelegde bewijsstukken niet kunnen weerhouden worden als bewijs”*. Verweerder dient evenmin een opsomming te geven van de bewijsstukken die wél zijn neergelegd. De vaststelling dat bepaalde stukken ontbreken en de vermelding van de bewijsstukken die ontbreken volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoekster thans verwijst naar stukken in bijlage van het verzoekschrift gevoegd en waaruit blijkt dat verzoeksters adoptievader tewerkgesteld is en haar adoptiemoeder eveneens tewerkgesteld is (stukken 2 en 3 in bijlage verzoekschrift) en dat zij tevens in het bezit is van bewijzen ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden (stuk 4 in bijlage verzoekschrift) dient de Raad op te merken dat, blijkens de stukken van het administratief dossier, deze niet ter kennis zijn gebracht aan verweerder.

Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken waarvan zij niet aantoonde dat zij deze heeft overgemaakt aan de gemeente.

Aangezien verzoekster niet is ingegaan op de uitdrukkelijke vraag om bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden bij te brengen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de burgemeester van de gemeente Destelbergen op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat:

“De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Volgende documenten werden niet overgemaakt: bewijs voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon ; ziektekostenverzekering voor alle gezinsleden.”

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende naaste adoptiefamilie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel².

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken⁴.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd en waar haar naaste familieleden, die haar onderhouden, wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

3.4 Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar adoptievader en adoptiemoeder een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat ze voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

De Raad stelt vast dat verzoekster echter niet met concrete gegevens aantoont dat ze haar privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in haar land van herkomst of elders. Verzoekster wijst niet op onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoekster toont ook niet aan dat zij haar gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

De bestreden beslissing leidt bovendien niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op hereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de

wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking of een “*ernstige aantasting*” van de relatie tussen de ouders en meerderjarige kinderen. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar adoptievader en moeder en haar gezinsleven met hen verder te onderhouden.

Daarenboven dient erop te worden gewezen dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de staat, verzoekster zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan. Verzoekster zou mogelijkerwijze in aanmerking kunnen komen voor een verblijfskaart, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij hiertoe niet de gevraagde stukken en bewijzen heeft aangebracht. De Raad stelt vast dat verzoekster, vooraleer zij de Belgische overheid kan wijzen op een positieve verplichting in haar hoofde, minstens zelf eerst op zorgvuldige wijze de stappen dient te zetten die voor haar openstaan.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van haar verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd!!!!

2. Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

3. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters verblijf in België bij haar naaste familieleden, met haar studies in België, haar familiale, culturele en sociale bindingen met België, ...

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

3.6 Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG aangezien deze de gezinshereniging regelt van niet-EU-onderdanen en hun familieleden. Verzoeksters adoptiemoeder in functie van wie zij gezinshereniging aanvraagt, is een Belgische onderdaan en is als dusdanig niet een niet-EU-onderdaan.

Waar verzoekster aanvoert dat ze had moeten worden gehoord, wordt er in dit verband op gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan

worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; *cf.* ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een beoordeling in van haar verblijfsaanvraag. Te dezen kan verzoekster niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. Verder benadrukt de Raad dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

Met haar betoog maakt verzoekster een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging niet aannemelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN